

вратата се отварятъ и влизатъ бърже: Инокентий и Епитропа Динко.

VII.

Еремия.

(Ти гледа очудено). Защо тъй?

Динко.

Какво! Цѣлъ митингъ се устроява противъ тебе.

Еремия.

Митингъ!

Динко.

Погледни отъ балкона: на пазарището се събиратъ.

Бистра излиза тичишкомъ първа, а слѣдъ нея и Еремия.

VIII.

Мълчание.

Динко.

Е, сега? — Виждашъ, че трѣбва да се доиде до едно рѣшение.

Инокентий.

Цѣла седмица не съмъ мигвалъ. Азъ искахъ да се увѣря, че вината на Еремии е толкова голѣма.

Динко.

И ти намѣрвашъ, че той е правъ?

Инокентий.

Азъ намѣрихъ, че той е правъ и има право! О това сѣ небивали нощи. Стана нощъ, гледамъ